

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Варна, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
Ивелина Владова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело №
20223100502583 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх. № 6400/09.11.2022г. на
Прокуратурата на Република България, със седалище: гр. София, бул. "Витоша" № 2, чрез
А.Г. – прокурор при ВРП срещу Решение № 235/20.10.2022г. по гр.д. № 485/2022г. на РС
Провадия, в частта, с която съдът е осъдил въззивника да заплати на Х. С. Ю. ЕГН
*****, с постоянен адрес с. Цонево, област Варна, ул. „Тридесета” № 11, следните
суми:

- 5000 лв., представляващи обезщетение за причинените му неимуществени вреди, в
следствие на незаконно повдигнато и поддържано обвинение за престъпления по чл. 131, ал.
1, т. 12, пр. 4 вр. чл. 130, ал. 2 от НК и по чл. 325, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК
по ДП № 2122/2010 г. по описа на РУП-Провадия, НОХД № 513/2011г. по описа на РС гр.
Провадия, по ВНОХД № 992/2013г. по описа на ОС гр. Варна, по НОХД № 580/2013 г. по
описа на РС гр. Провадия, по ВНОХД № 203/2017 г. по описа на ОС гр. Варна, за които е
оправдан с Присъда № 23/21.03.2013г. по НОХД № 513/2011г. по описа на РС гр. Провадия,
отменена с Решение № 305/28.10.2013г., постановено по ВНОХД № 992/2013г. на ОС гр.
Варна, оправдан с Присъда № 1/11.01.2016г. по НОХД № 580/2013г. на РС гр. Провадия,
потвърдена с Решение № 113/25.05.2017г., постановено по ВНОХД № 203/2017г. ОС гр.
Варна, изразяващи се в причинени притеснения и негативни изживявания, емоционален
стрес и непрекъснато психическо напрежение, напрегнатост, потиснатост, тревожност,
безпокойство, неудобство, чувство на униженост, отбягване на обичайната социална среда,
ведно със законната лихва върху главницата от 5000 лв., считано от 20.05.2022г. – денят

следващ датата на предявяване на иска, както и обезщетение за забавено изпълнение върху главницата от 5000 лв. в размер на 1523.73 лв., считано от 19.05.2019г. до датата на завеждане на исковата молба - 19.05.2022г.;

- 2740 лв., представляващи обезщетение за причинените му имуществени вреди, в следствие на незаконно повдигнато и поддържано обвинение за престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 4 вр. чл. 30, ал. 2 от НК и по чл. 325, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК по ДП № 2122/2010 г. по описа на РУП Провадия, НОХД № 513/2011г. по описа на РС гр. Провадия, по ВНОХД № 992/2013г. по описа на ОС гр. Варна, по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС гр. Провадия, по ВНОХД № 203/2017 г. по описа на ОС гр. Варна, за които е оправдан с Присъда № 23/21.03.2013г. по НОХД № 513/2011г. по описа на РС гр. Провадия, отменена с Решение № 305/28.10.2013г., постановено по ВНОХД № 992/2013г. на ОС гр. Варна, оправдан с Присъда № 1/11.01.2016г. по НОХД № 580/2013г. на РС гр. Провадия, потвърдена с Решение № 113/25.05.2017г., постановено по ВНОХД № 203/2017г. ОС гр. Варна, изразяващи се в заплащане на възнаграждения за адвокат по ДП № 2122/2010 г. по описа на РУП-Провадия, НОХД № 513/2011г. по описа на РС гр. Провадия, по ВНОХД № 992/2013г. по описа на ОС гр. Варна, по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС гр. Провадия, по ВНОХД № 203/2017 г. по описа на ОС гр. Варна, ведно със законната лихва върху главницата от 2740 лв., считано от 20.05.2022г. – денят следващ датата на предявяване на иска до окончателното им изплащане, както и обезщетение за забавено изпълнение върху главницата от 2740 лв. в размер на 835.01 лв., считано от 19.05.2019г. до датата на завеждане на исковата молба - 19.05.2022г., на основание чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ.

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано, моли алтернативно: същото да бъде отменено и искът отхвърлен; да бъде изменено, като размерът на обезщетението бъде намален. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски. Излагат се съображения, че в хода на производството не е доказана причинната връзка между деянието и твърдените неимуществени вреди, както и вида и обема им. Оспорва се и размерът на присъденото обезщетение, като се излагат съображения, че при определяне на претендираното обезщетение съдът неправилно е приложил разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД за справедлива обезвреда.

В съдебно заседание по същество, чрез процесуалния си представител – прокурор при ВОП, моли обжалваното решение да бъде отменено. Прави възражение по чл.78 ал.5 от ГПК.

В срока по чл. 263, ал. 2 от ГПК насрещната страна е депозирала отговор на въззивната жалба, в която се излагат аргументи, че постановеното решение в обжалваните части е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

В съдебно заседание по същество, въззиваемият редовно призован не се явява лично, чрез процесуалния си представител с писмена молба, моли жалбата да бъде отхвърлена, а обжалваното решение потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на сторените по делото разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Предявеният от ищеца иск е процесуално допустим, насочен срещу надлежна страна.

Съгласно Тълкувателно Решение № 3 от 22.4.2005 г. по гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС исковете за обезщетение по чл. 2 от ЗОДОВ се предявят срещу Прокуратурата на Република България, когато е единно и централизирано юридическо лице /чл.7 ЗОДОВПГ/.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Производството пред районния съд е образувано по предявени от Х. С. Ю., ЕГН *****, срещу Прокуратура на Република България искове ответната страна да бъде осъдена да му заплати, както следва:

- **сумата от 10 000 лв.**, представляващи обезщетение за причинените му неимуществени вреди, вследствие на незаконно повдигнатото обвинение по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 4 вр. чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 325, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, изразяващи се в причинени притеснения и негативни изживявания, емоционален стрес и непрекъснато психическо напрежение, напрегнатост, потиснатост, тревожност, безпокойство, неудобство, чувство на униженост, отбягване на обичайната социална среда, обезщетение за забавено изпълнение върху нея в размер на **3047,47 лв.**, считано от 19.05.2019г. до датата на завеждане на исковата молба - 19.05.2022г., ведно със законната лихва върху главницата от 10 000 лв., считано от датата на предявяване на исковете пред РС гр. Провадия - 19.05.2022г. до окончателното им изплащане, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД;

-**сумата от 2740 лв.**, представляващи обезщетение за причинените му имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на възнаграждения за адвокат в наказателното производство, обезщетение за забавено изпълнение върху нея в размер на **835.01 лв.**, считано от 19.05.2019 г. до датата на завеждане на исковата молба 19.05.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от 500 лв., считано от датата на предявяване на исковете пред РС гр. Провадия - 19.05.2022 г. до окончателното им изплащане на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 2 от ЗЗД.

В исковата молба ищецът твърди, че бил привлечен като обвиняем по ДП №2122/2010 г. по опис на РУП Провадия. Била му взета мярка за неотклонение „Подписка“ и повдигнато обвинение за това, че на 15.08.2010 г. в с. Цонево, област - Варна, по хулигански подбуди причинил лека телесна повреда на Н.А.Ж., изразяваща се в удари с дръжка на вила в лява скула и лява ключица, обусловили болка - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 4 вр. чл. 130, ал. 2 от НК и че, на 15.08.2010 г., в с. Цонево, област - Варна, в съучастие като съизвършител със С. С. Ю., Х. С. Ю. и Мустафа С. Ю. извършил

непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието по своето съдържание се отличава с особена дързост - престъпление по чл. 325, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

С Присъда №23 от 21.03.2013 г., постановена по НОХД №513/2011 г. на РС гр. Провадия бил признат за невиновен по повдигнатите обвинения. По протест на Прокуратурата, било образувано ВНОХД № 992/2013г. по описа па ОС гр. Варна, по което съдът се е произнесъл с Решение № 305/28.10.2013г., с което е отменил присъда № 23/21.03.2013 г. на РС гр. Провадия, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Въз основа на отменителното решение на контролната инстанция и по същия обвинителен акт, в РС гр. Провадия било образувано НОХД № 580/2013г. С присъда № 1/11.01.2016 г., съдът признал ищеца за невинен и го оправдал по повдигнатото му обвинение.

По протест на Прокуратурата, било образувано ВНОХД № 992/2013г. по описа па ОС гр. Варна. С Решение № 113/25.05.2017г., постановено по ВНОХД № 203/2017г., влязло в законна сила на 25.05.2017г., Варненският окръжен съд потвърдил присъда № 1/11.01.2016 г. по НОХД № 580/2013г. на РС гр. Провадия.

Ищецът излага, че привличането му в качеството на обвиняем, вземането на мярка за неотклонение във фазата на досъдебното производство и повдигането на обвинение с обвинителния акт му създадо значителни притеснения и негативни изживявания. Действията на разследващия орган, контролиран от прокуратурата - призоваване в качеството на обвиняем, привличане в качеството на обвиняем, вземане на мярка за неотклонение, разпит на обвиняем, както и самите действия на ответната институция - повдигане и поддържане на обвинение с настояване за налагане на наказание, протестиране на оправдателните присъди, предизвикали у ищеца емоционален стрес и непрекъснато психическо напрежение. Ищецът твърди, че в резултат от тези действия станал напрегнат, потиснат, тревожен и разконцентриран. Трудно заспивал, сънят му бил неспокоен, а когато се събуждал започвал да мисли за проблема с правосъдието и неяснотата от изхода на наказателното производство, което го изпълвало е тревога. Твърди, че изпитвал неудобство и стеснение от близките, семейството и приятелите си, които разбрали за обвинението срещу него, защото никога не бил се сблъсквал с правораздавателна и правоохранителната система и се ползвал с добро име в обществото. Затворил се в себе си и ограничил социалните си контакти. Чувствал се унижен от извършената полицейска регистрация чрез дактилоскопиране и фотографирание, като последица от привличането му в качеството на обвиняем. Сочил, че наказателното производство от момента на привличането му в качеството на обвиняем до влизането на присъдата в сила, продължило седем години. Ищецът твърди, че е упълномощил адвокат по досъдебното и съдебните производства като му заплатил възнаграждения за адвокатска защита в общ размер от 2740 лв.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът - Прокуратура на Република България е депозирал отговор на исковата молба, с който исквете се оспорват като неоснователни и недоказани по основание и размер. Сочил се, че не са налице предпоставките на чл.1 и чл. 2

от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на ответника- Прокуратура на Република България, тъй като липсват доказателства за твърдените от ищеца неимуществени вреди и връзката им с повдигнатото обвинение. Оспорва като прекомерен, несъобразен с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и трайната съдебна практика, размерът на търсеното обезщетение. Твърди, че от привличането на ищеца като обвиняем до влизане на присъдата в сила са минали шест години, а не седем. Счита, че не са налице твърдените от ищеца нарушения на чл. 6 от ЕКЗПЧОС. Спрямо ищеца била взета най-леката мярка за неотклонение „подписка“. Възражава и срещу исканото обезщетение за претърпени имуществени вреди, като се сочи, че от представените по делото договори не може да се направи извод за реално осъществена защита, нито за нейния обем. В евентуалност счита, че делото не се отличавало с фактическа и правна сложност, поради което и възнаграждението за адвокатски хонорар не следва да превишава минималните размери, определени в Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Сочи, че претенцията на ищеца за мораторна лихва върху дължимото обезщетение в периода 25.05.2017 г. до 18.05.2019 г. е погасена по давност.

В следствие на изложеното, моли предявените иски претенции да бъдат отхвърлени, а ако бъдат уважени се възражава срещу размера на претендираните обезщетения, като се счита, че същите са завишени.

В съдебно заседание страните чрез процесуалните си представители поддържат становищата си за основателност, респективно за неоснователност на предявените иски.

От събраните по делото пред първа и въззивна инстанция доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложените по делото материали по НОХД №513/2011 г. на РС гр. Провадия, ведно с приложените ВНОХД №992/2013 г. на ОС гр. Варна, НОХД №580/2013 г. на РС гр. Провадия и ВНОХД №203/2017 г. на ОС гр. Варна безспорно се установява и изяснява следната фактическа обстановка:

На 27.05.2011г. ищецът е привлечен в качеството му на обвиняем и му е повдигнато обвинение по ДП №2122/2010 г. по опис на РУП Провадия за престъпления по чл. 131, ал. 1 т. 12 пр. 4 вр. чл. 130 ал. 2 от НК и по чл. 325 ал. 2 пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Взета му е мярка за неотклонение „подписка“.

По внесения от РУП на МВР Провадия на 24.10.2011г. обвинителен акт е образувано НОХД 513/2011г. по описа на РС Провадия. С Присъда № 23 от 21.03.2013 г. РС гр. Провадия Х. С. Ю. е признат за невинен и по двете престъпления като на основание чл. 304 НК е оправдан по повдигнатите му обвинения.

С Решение № 305/28.10.2013г. по ВНОХД № 992/2013г. по описа на ОС гр. Варна е отменена присъда № 23/21.03.2013 г. на РС гр. Провадия, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

С Присъда № 1/11.01.2016г. по НОХД № 580/2013г. по описа на РС гр. Провадия, ищецът е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатите му обвинения. Същата е

протестирана от РП Провадия, като с окончателно Решение № 113/25.05.2017г. по ВНОХД № 203/2017г. по описа на ОС гр. Варна е потвърдена присъда № 1/11.01.2016 г. по НОХД № 580/2013г. по описа на РС Провадия.

От Справка от 13.05.2011г. се установява, че ищецът е с добри характеристични данни: не е конфликтна личност, ползва се с добро име в селото, не употребява алкохол, не посещава питейни заведения, не се движи с криминално проявени лица, няма криминални прояви.

От Справка за съдимост от 10.05.2011г. е видно, че към момента на повдигане на обвиненията ищецът е неосъждан.

За доказване на твърдените от ищеца имуществени вреди, същият е представил и по делото са приети договори за правна защита и съдействие с адв. К., както следва: от 27.05.2011 г. за възнаграждение от 300 лв., заплатено в брой за защита по ДП №2122/2010 г. на РУП Провадия; от 18.07.2011 г. за възнаграждение от 60 лв., заплатено в брой, за защита по ДП № 2122/2010 г. на РУП Провадия, на основание чл.12 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 29.03.2012 г. за възнаграждение от 300 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 513/2011 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 13, ал. 1, т. 2 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 07.06.2012г. за възнаграждение от 60 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 513/2011 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 17.09.2012г. за възнаграждение от 60 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 513/2011 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 21.03.2013г. за възнаграждение от 60 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 513/2011 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 17.10.2013 г. за възнаграждение от 300 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 922/2013 г. по описа на ОС Варна, на основание чл. 13, ал. 1, т. 2 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 13.10.2014 г. за възнаграждение от 500 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на ОС Варна, на основание чл. 13, ал. 1, т. 2 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 15.04.2015г. за възнаграждение от 100 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 08.06.2015г. за възнаграждение от 100 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 07.09.2015г. за възнаграждение от 100 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 09.11.2015г. за възнаграждение от 100 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 14.12.2015г. за възнаграждение от 100 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС; от 11.01.2016г. за възнаграждение от 100 лв., заплатено в брой, за защита по НОХД № 580/2013 г. по описа на РС Провадия, на основание чл. 14 от Наредба №1/2004г. на ВАС и от 20.04.2017г. за възнаграждение от 500 лв., заплатено в брой, за защита по ВНОХД № 203/2017 г. по описа на ОС Варна, на основание чл. 13, ал. 1, т. 2 от Наредба №1/2004г. на ВАС.

За установяване на твърдените в исковата молба неимуществени вреди, както и причинната им връзка с повдигнатите обвинения и воденото наказателно производство /съдебно и досъдебно/ ищецът е ангажирал гласни доказателства чрез разпит на свидетеля А. С. – негов син, чиито показания съдът кредитира в условията на чл. 172 от ГПК и доколкото са непосредствени. От същите се установява, че след като на ищеца е повдигнато обвинение той се е променил - не се хранил, станал нервен, имал неспокоен сън, чувствал се засрамен и унижен, намалил социалните си контакти. Ищецът не можел да работи заради стреса и финансовото състояние на семейството му се влошило. В случаите, когато

наближавало разглеждане на делото на ищеца в открито съдебно заседание той ставал неспокоен, мълчалив, много притеснен. Към настоящ момент, когато се повдигне темата за наказателния процес ищецът се чувствал неудобно и засрамен. Преди наказателното производство ищецът бил спокоен и общителен, в селото го познавали като работлив човек.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи :

Настоящият казус попада в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Държавата отговоря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано. В тези случаи обезщетението се определя самостоятелно.

За да бъде уважен предявеният иск за неимуществени вреди по чл. 2 от ЗОДОВ ищецът следва да установи и докаже, че е осъществен фактическият състав на визираната правна норма: неправомерно предявяване на обвинение, оправдаването му с влязъл в сила съдебен акт, причинените неимуществени вреди и причинно-следствената връзка между неправомерното привличане към наказателна отговорност и настъпилия вредоносен резултат.

От анализа на събраните гласни и писмени доказателства се извежда извода, че ищецът е установил твърдения от него факт, че за времето от 27.05.2011г. до 25.05.2017г. спрямо него се е водело наказателно производство в досъдебна и съдебна фаза, приключило с оправдателна присъда за престъпления по чл. 131, ал.1, т.12 пр.4 вр. чл.130, ал.2 от НК и чл.325, ал.2, пр.2, вр. ал.1 вр. чл.20, ал.2 от НК.

Установено е, че в посочения по – горе период от време на ищеца е повдигнато обвинение за престъпления от общ характер и с него са провеждани и други процесуално – следствени действия.

Действията по привличане към наказателна отговорност на ищеца са започнали по ДП с първото предявяване на обвинение и под контрола на наблюдаващия делото прокурор при РП Провадия. Именно от датата на предявяване на обвинението за извършване на престъпления от общ характер, ищецът е придобил процесуалното качество обвиняем по досъдебното производство. Не само предявяването на обвинение става под контрола и ръководството на Прокуратурата. Същата е поддържала обвинението в съдебна фаза, както и е протестира опавдателните присъди.

Въззивникът не отрича и не оспорва, че Х. Ю. е имал качество на обвиняем и подсъдим, като воденото срещу него наказателно производство е приключило с оправдателна присъда и за двете престъпленията , т. е. налице е първата от всички кумулативни предпоставки.

Възражението на въззивника за недоказаност на претърпени от Ю. вреди е неоснователно, по следните съображения:

От ангажираните от ищеца гласни доказателства се обосновава извод, че в резултат на продължителното разследване по делото променил обичайния си ритъм на живот - не се хранел, станал нервен и имал неспокоен сън. Свидетелят, а и самия ищец не твърди, че

състоянието на ищеца е било такова, че да потърси медицинска помощ, но заявява, че се чувствал засрамен и унижен, намалил социалните си контакти, не можел да работи заради стреса, вследствие на което финансовото състояние на семейството му, за които той се чувствал отговорен, се е влошило.

По делото е приложена справка за съдимост за ищеца, от която е видно, че същият е неосъждан. По делото няма представени доказателства за процесния период спрямо ищеца да се е водило друго наказателно производство.

Следва да се вземе предвид и че макар на ищеца да не е налагана най-тежката мярка за неотклонение „задържане по стража“, приложената по отношение на него мярка за прицесуална принуда „подписка“, му е причинила неудобства. От една страна всяка мярка за неотклонение, предвидена в НПК, макар и в различна степен има ограничителен характер - личен или материален. Не следва да се negliжира и факта, че в подобни случаи, с оглед нивото на правосъзнание у околните, самият факт на повдигане на обвинение се приема като равнозначен на извършване на престъпление. По делото не са събрани доказателства, че наложената мярка е променила значително режимът на живот на Ю. и с нея е било ограничено правото му на предвижване.

Настоящият съдебен състав намира, че е установена и доказана причинно-следствената връзка между незаконосъобразното обвинение и претърпените на ищеца неимуществени вреди. Доказателства в посока на опровергаване на тази връзка не са ангажирани от ответната страна.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ Държавата дължи на ищеца обезщетение за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно или не от длъжностно лице. Според § 1 от ЗР на ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони.

Съдът, при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да приложи критерият за справедливост, визиран в нормата на чл. 52 ЗЗД. Определянето на размера на обезщетението по справедливост е свързано с преценката на редица обективно съществуващи обстоятелства които трябва да се вземат предвид /Постановление № 4/68 на Пленума на ВС/.

С оглед събраните и обсъдени по делото доказателства съдът приема, че правилно първоинстанционният съд е определил сума в размер на 5000 лв. като справедлива обезвреда на установените неимуществени вреди, причинени на ищеца от незаконното обвинение. В хода на производството ищецът е доказал, че е претърпял обичайните, характерни за всяка личност, подложена на незаконно наказателно преследване неимуществени вреди, изразяващи се в негативни изживявания: чувствал се е неудобно, бил е унижен и притеснен; нарушено било социалното му общуване, вследствие от обвиняването му в извършване на престъпление, за което е оправдан. От друга страна по делото няма представени доказателства за особени трайни негативни последствия върху здравето, психиката и живота на ищеца, както и за потърсена от ищеца специализирана помощ и такива за предписани и приемани медикаменти.

Относно имуществените вреди:

Установено е по делото, че за защита на своите права по ДП и НОХД-та ищцовата страна е упълномощила адв. А. К.. От представените по делото договори за правна защита /л. 27-41/, съдържащи разписки за платени в брой адвокатски възнаграждения, се установява че сторените от ищеца разноски в наказателното производство възлизат на 2740 лв. Същият не би заплащал адвокатски хонорари и респективно, това не би представлявало вреди, ако при осъществяване на своята правораздавателна дейност, прокуратурата беше съблюдавала и съобразила материалния и процесуалния закон при наказателното преследване. В тази връзка вредите се явяват пряка и непосредствена последица от действията на длъжностното лице, назначено при ответника.

Според дадените разяснения с ТР № 1/2017 г. от 11.12.2018 г. по тълк. дело № 1/2017 г. на ОСГК, при иск по чл.2, ал.1 ЗОДОВ съдът може да определи обезщетение за имуществени вреди, съставляващи адвокатско възнаграждение в размер по-малък от платения в наказателния процес. Съдът обаче, намира възражението на ответника за прекомерност на претенцията за неоснователно с оглед правната и фактическа сложност на делото, интензитета на извършените процесуално следствени действия и продължителността на делото.

Поради съвпадане на изводите на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната част, както и в частта за присъдените разноски.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, въззивната страна следва да заплати на въззиваемия сумата от 2226.37 лв., представляваща сторени разноски във въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение, съгласно представения писък по чл.80 от ГПК и доказателства за извършването им. Възражението на въззивника по чл.78 ал.5 от ГПК съда счита за неоснователно с оглед цената на предявените иски и минималните размери на адвокатското възнаграждение съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004г.

По изложените съображения, Окръжен съд гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 235/20.10.2022г. по гр.д. № 485/2022г. на РС гр. Провадия, в частите, с които Прокуратурата на Република България, със седалище гр. София, бул. Витоша № 2 е осъдена да заплати на Х. С. Ю., ЕГН *****, с постоянен адрес с. Цонево, област - Варна, ул. „Тридесета“ № 11, следните суми: 1) **5000/пет хиляди/ лв.**, представляващи обезщетение за причинените му неимуществени вреди, вследствие на незаконно повдигнато и поддържано обвинение за престъпления по чл. 131, ал. 1, т.12, пр. 4 вр. чл.130, ал.2 от НК и по чл.325, ал.2, пр.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК , приключило с оправдателна Присъда № 1/11.01.2016г. по НОХД № 580/2013г. на РС гр. Провадия, потвърдена с Решение № 113/25.05.2017г., по ВНОХД № 203/2017г. по описа на ВОС, ведно със законната лихва върху главницата от 5000 лв., считано от 20.05.2022г. - денят следващ датата на предявяване на иска, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ; 2) сумата от

1523.73/хиляда петстотин двадесет и три лв. и седемдесет и три ст./ лв. - обезщетение за забавено изпълнение върху главницата от 5000 лв., считано от 19.05.2019г. до датата на завеждане на исковата молба - 19.05.2022г., на основание чл. 86 ЗЗД; 3) сумата от **2740/две хиляди седемстотин и четиридесет/ лв.**, представляваща обезщетение за причинените му имуществени вреди – платено възнаграждение за адвокатска защита, претърпени в резултат от незаконно повдигнато и поддържано обвинение срещу ищеца Х. С. Ю. за престъпления по чл. 131, ал. 1, т.12, пр. 4 вр. чл.130, ал.2 от НК и по чл.325, ал.2, пр.2, вр. ал.1 вр. чл.20, ал.2 от НК , приключило с оправдателна Присъда № 1/11.01.2016г. по НОХД № 580/2013г. на РС гр. Провадия, потвърдена с Решение № 113/25.05.2017г., по ВНОХД № 203/2017г. по описа на ВОС, ведно със законната лихва върху главницата от 2740 лв., считано от 20.05.2022г. - денят следващ датата на предявяване на иска до окончателното им изплащане, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ; 4) **835.01/осемстотин тридесет и пет лв. и една ст./ лв.** - обезщетение за забавено изпълнение върху главницата от 2740 лв., считано от 19.05.2019г. до датата на завеждане на исковата молба - 19.05.2022г. , на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България , със седалище: гр. София, бул. "Витоша" № 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. С. Ю., ЕГН *****, сумата от **2226.37 лв. /две хиляди двеста двадесет и шест лева и тридесет и седем стотинки/**, представляваща сторени разноски пред ВОС, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____